

France
Fostnerič

KAKO JE ODŠEL MOJ OČE Je rekel, to ni prava noč,
to pískanje, koraki, bele buče razsvetljave,
lopútanje, brnenje, menijo se gruče
v temi, kokot pa ne zakrika.

V kotu se je pajek
zapredel v pajčevino.
Oče je iskal brezovo metlo,
da bi ga ometel.

Hodil je po razsvetljenem hodniku
kot po izsušeni strugi.
V špitalski srajci je bil kot romar,
oblečen v raševino.

Tako dolgo je hodil, da je pozabil,
kaj išče in kam se je bil namenil
s praznim vedrom v roki. Nosil ga je sušni bledež.
Tisto noč je bil moj oče na smrt žejen.

Nazadnje je le našel metlo,
a jo je, redoljubnež, shranil k vratom.
Pustil je pajka, naj si prede mrežo.
Vedro je odložil. Minila ga je žeja.

Bil je truden, pa je legel
na posteljo, razsušeno kot lojtrski voz.
Suhi kravi sta bili vpreženi v telege
in s tem škripajočim vozom

se je oče odpeljal na polje,
v rano jutro, v zgodnje polje,
kot nebo široko,
kakor sen globoko.

SEVERNA SSTRAN

NEBA

Tisti del neba
je skoraj zmerom zastrt,
potuhnjen, temen, mrk, pred hudo uro
skoraj srep. Spominja na zapuščen vrt,
divje zaraščen z robidovjem oblakov.

V tisto stran se malokdaj ozremo —
od tam veje tujost, zima, hlad.
Če v našem mirnem domu odpremo
severno okno, se počutimo kakor na ladji,
ki pluje po tvegan, nepošten zaklad.

Včasih pa se tudi sever zvedri. Navadno v zgodnji jeseni.
Le za špranjo — kot železna dver — se oblaki razprejo
in tedaj vidimo jezera, travnike, črede jelenov,
obalo, pesek, morsko peno,
od barv pa zeleno, sinje zeleno.

SLIKA Planina kakor slon, ki spi.
Poraščena je s praprotjo.
Iz te ščetine
siva gola pečina
kakor slonov okel moli.

Predzgodovinske sape
 čez skalo in planino vejejo.
 Na skali sedijo reptili —
 zavoljo zobatih kljunov se zdi,
 kot da se živali smejejo.

Okorno se presedajo,
 glave obračajo proti vzhodu,
 mežikajo, gledajo: tam
 žareče vzhaja prihodnost.

KOČA V GRAPI Kočo v grapi
 jemlje gozd.
 Gospodarja tlačí
 noč.

Bršljan sesa omet.
 Gozd mokro diha v vežo.
 Srobot rase v klet.
 Smrečje hodi spat na steljo.

Gospodar bedi
 pri petrolejki.
 Spati mu ne da tihota,
 pa to, da gobe hodijo po stropu.

Tenki peclji gobjih nog
 korakajo po trhljih tramih —
 četverstopi v rjavih gobjih čeladah
 kot na glavo obrnjena nočna parada.

Postelja je prhek štor.
 Luč se po polžje slini.
 Mož je od mušničnega strupa nor,
 vpije, da ga bo pojedel polž.

Kliče gospodarja gob.
 V prvem svitu ga dokliče: zunaj trka dež,
 bel dež stoji med vrati.
 Človeku in gobam ukaže zaspati.

VASOVALEC V hiši je renčala mačka nasladno,
kot da bi se kdo igral z dojenčkom.
Bila je prava hiša pa sem vstopil:
v kotu Mala Terezija s papirnatim venčkom.

S postelje me je prestrelil
mačji pogled (tanka laserska pramena).
Na odeji beli nakipnjeni dojki in, se ve, mačka
z zobmi kot režeča hijena.

Mačke ubogajo ženski šc,
privzdignila je rep, šla čakat miši.
Mala Terezija je povešala oči.
Takrat sem prvič prišel k hiši.

Zdaj me mačka že zdavnaj pozna
in sit je mleka naš dojenček.
Male Terezije ni več sram.
Žena ji je zamenjala venček.

(Pesmi iz rokopisne zbirke Jablana)